

BIBLIOTEKA

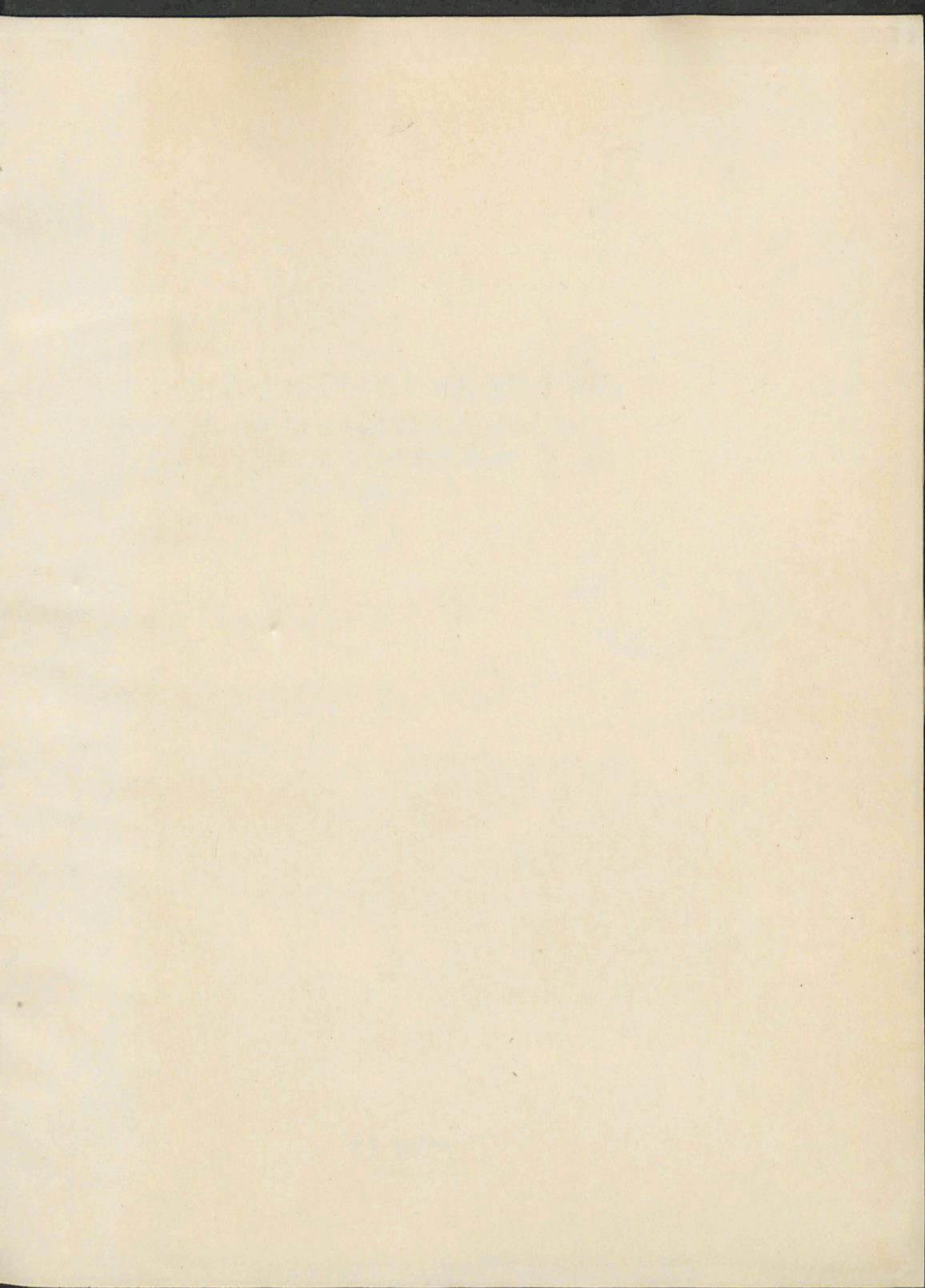
Zakł. Nar. im. Ossolińskich

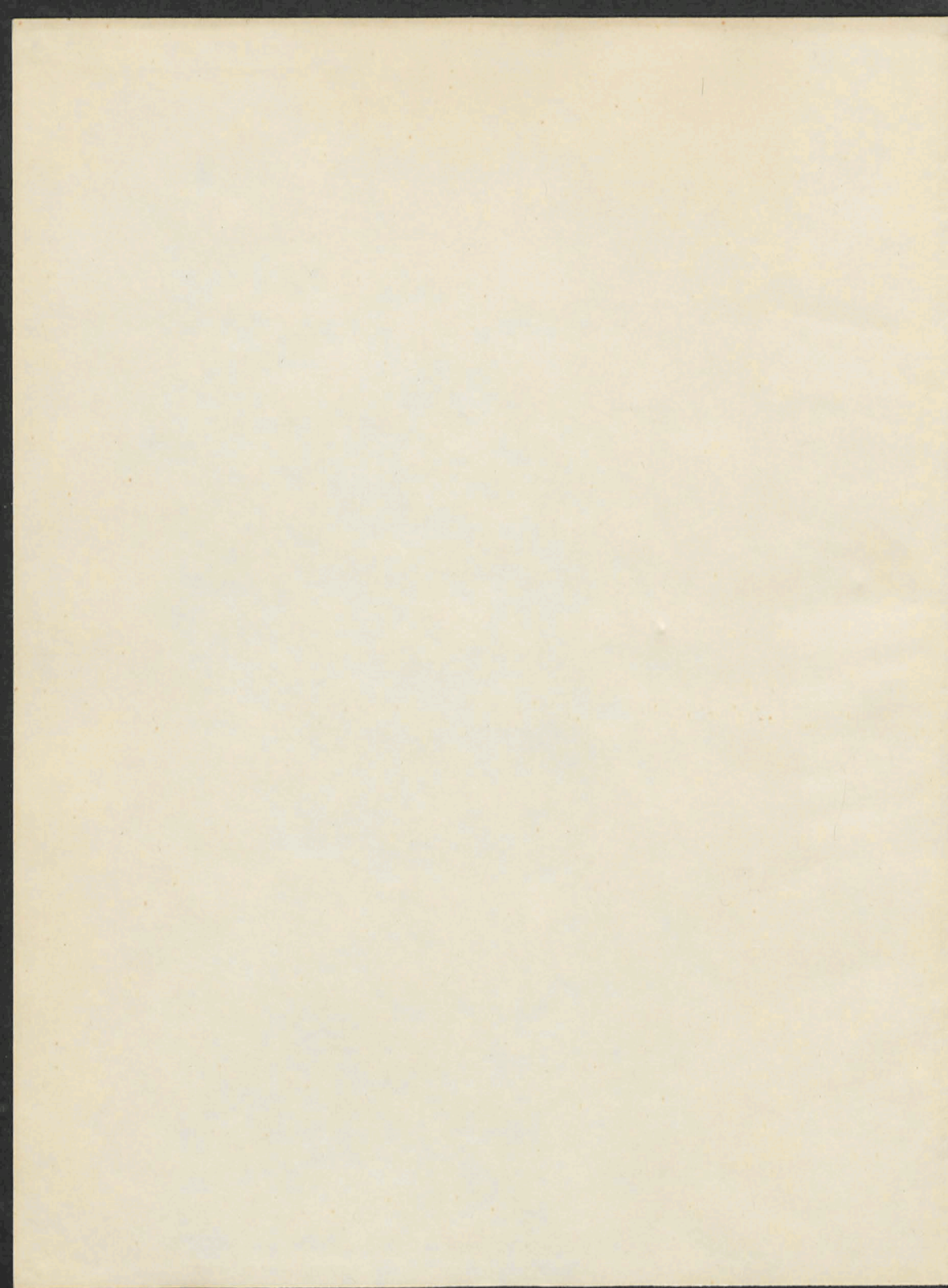
XVI 3476

9720

9

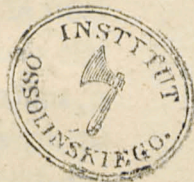
15776

v

LIBELLVS PALAEPHATI GRAECI AV/
 thoris quo aliquot ueteres fabulæ, unde tra/
 ctæ sint narratur, studiosis homini/
 bus apprime utilis.

11.968

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY

xvi. Qu: 3476

REVERENDO IN CHRISTO PATRI, ET
Domino. D. Georgio Viennēsi episcopo. Angelus
Cospus. S. P. D.

Videtur cōmode illud posse obseruari in le-
gendis ueteribus poetis Antistes optime,
qd̄a Græcis traditū est de cibo testudinis,
ab eo scilicet uel penitē⁹ tēperandū, uel mul-
to utendū esse. Si enī poetica figmēta tantū oblectatiōis
causa legamus, nihil amplius subesse credētes, mirum est
quātū obsint, cū & deorū & heroū exēplis, quādā nobis
in oē nephas nascat cōfidentia, idcirco maximus philoso-
phorū Plato, ex ea re. pu. quā p̄fectissimā scripsit, poetas
eiiciēdos admonet. Si uero quispiā in sanctiora illa poe-
tarum penetralia sese dederit, agnoscet p̄culdubio ea oīa,
quæ a philosophis magno ambitu uerborū dicta sunt, a
ueteribus poetis nec ignorata, nec præterita fuisse, ut p̄-
p̄modū poemata illa referre uideātur silenos alcibiadis.
Faciūt hoc diuini illi uates immutāt, augēt res quæ olim
cōtigerint, demū sub quodā fabulæ iuolucro, latēs nescio
qd̄ diuinū ueluti p̄ transfennā ostēdunt, nō p̄phanis, nō in-
ertibus, sed illis q̄ lōgo studio & sudarūt & alserūt. Proī-
desi ex fide ueteres illas historias, uel secretiores poetarū
sensus excutere uolumus, sūmo nobis igenio, uel authorū
maxime Græcorū suppetiis opus est. Inter quos cū nup̄
Palæphati opusculū, quo aliquot poeticæ fabulæ, unde
cōfictæ sint, explicat, legerē, rei nouitate delectat⁹ latinis
auribus illud supprimendū nō putauī, nomiatim uero id
tibi nūcupauimus, qd̄ eius materia & orationis sobrietas
tuis sacris manibus & maturo iudicio nō indigna uideat̄.
Speramus autem deinceps nos, modo numina leua sināt

adsitq; uocatus Apollo, alia nō minoris emolumēti edituros, quā ut fidentius aliquādo exeāt, hilari frōte & cādidō anio hūc ipsūm Palæphatū in p̄sens accipe. Vale.

Index.

De Centauris.	De Glauco Sisyphi
De Pasiphae.	De Glauco minois.
De Actæone.	De Glauco marino.
De equis Diomedis.	De Bellerophonte.
De Orione.	De Pelope.
De hominibus ex fatione editis.	De Phryxo & Helle.
De Sphinge.	De filiabus Phorcynis.
De Vulpe.	De Amazonibus.
De Niobe.	De Orpheo.
De Lingeo.	De Pandora.
De Cæneo.	De gente melia.
De Cygno.	De Hercule.
De Dædalo & Icaro.	De Ceto.
De Atalāta & Melanione.	De Hydra.
De Callistone.	De Cerbero.
De Europa.	De Alcesti.
De ligneo equo & Troia.	De Zetho & Amphione.
De Aeolo.	De Ione.
De Hesperidibus.	De Medea.
De Cotto & Briareo.	De Omphale.
De Scylla.	De cornu Amaltheæ.
De Dædalo.	De Hyacintho.
De Phineo.	De Marfya.
De Metra.	De Phaone.
De Geryone.	De Daphne.
	De Iunone.

De Cadmo.

PALAEPHATI GRAECI AVTHORIS OPV,
sculū, De falsis historiis. Angelo Cospo interprete.

SVnt hominum nōnulli, qui narrationibus fabulosis plenam adhibeāt fidem, sapiētiae & bonarū artiū omnino expertes, alii rursus firmioris ingenii, & longo rerum usu prudentes facti in uniuersum negant huiusmodi euenire posse. Mihi autē uidetur, eorū quæ dicuntur, nihil nō factū esse, nō enim quæ fabulose tractantur, uerbo tātum sunt, ut quicquid de iis scribatur, penitus uanum sit, sed prius re ipsa fuerūt, postea huiusmodi sermo in uulgus manauit. Quæcūq; uero species seu imagines descriptæ olim sunt & fictæ, quæ in præsens nō sunt, eas plane aliquādo fuisse nō credamus. Si enim præter figmēta illa, quidpiā olim factum fuit, nūc etiā est & in perpetuū pculdubio erit. Non parum autē laudationis merentur Melissus & Lamiscus Samius, qui libros suos ita exorsi sunt. Quæ pridem facta sunt, ea & nūc esse, & deinceps futura credi par est. Sed eorū, quæ olim euenerūt, nō pauca poetæ & fabulatores in res incredēdas & miracula uerterunt, quo admirationis aliquid cōsequantur. Ego autem nō dubito talia euenire haud posse sicuti describuntur, Illud rursus negare uix possum, nisi ea olim cōtigissent, monumētis nequaquā fuisse tradita. Peruagatus autē non paucas regiones, & seniores uiros, quid de huiusmodi rebus sentiant, percunctatus, quæ ab illis accepi describere nō sum uertus, cum loca etiam ipsa, qualia sint plustrauerim. Igitur non ex aliorum Commentariis hæc scripturus sum, Sed rem ipsam diligēter perscrutati, ita enarrabimus.

De Centauris.

CENtauros ferarū instar, equorū oīa habuisse, præter caput, proditum est, quos si quis ita esse crediderit, rem utiq; impossibilē affirmabit, cum hominis natura equi naturæ nō cōueniat, nutrimentū etiā cōpar nō sit, neq; per os & guttur hūanū, eq; cib⁹ demitti possit. Quod si huiusmodi forma olim fuisset, nunc eandē uideremus. Veritas autē hæc est. Cū Thesaliæ Ixion rex imperaret, in Pelio mōte exasperata tauroꝝ multitudo uicina omnia male tuta reddiderat. In cultiora enim loca irrūpentes arborꝝ, frugū & pecudū stragem faciebāt, qua ex re Ixion, cuiusq; eos tauros cōprimeret, nō paruam proposuit mercedē. tunc iuuenes quidam montani e pago cui nomen erat Nubes, equos sessorum pati instituerūt, cum prius curribus solū homines ueherētur, eosq; incendētes cū tauris congressi sunt, & acriter insultātes, eos cōficiabant. si quādo uero a tauris impetebātur, fuga eos ludificabāt. cum equorū uelocitate illos longe præterirēt. Eisdē quiescētibus reuerſi rursus ingruebāt, qua arte penitus cōfecti sunt. Inde q; centauroꝝ nomen, quod tauri cōfossi sint, nihil enim taurinū centauri habent mixti ex homine & equo. Ex hoc labore mercedē ab ixiōe adepti gloriaq; & opibus aucti, in cōtumelias se se & insolētiā cōuerterūt, multa q; infanda cōmittentes, nec a rege ixiōne se tēperarunt. Is eo tempore Larissam urbem habitabat, eiusq; loci incolæ Lapithæ nūcupabantur. Quin etiam ab iis centauri ad festum conuiuū inuitati, temulenti eorū uxores inuadūt, & equis inuectas abducunt in suos montes, ex quibus, se oppugnantes Lapithas facile deturbabāt, noctu etiā in plana descēdentes insidias moliebantur, lucescente die abducta præda in mō

tes recurrerant, quorum abeuntiū cum equorū terga & ipforum capita e longinquo tantum uiderētur, nouo ſpectaculo homines moti dictitabant, centauros e nube ueniētes, multas noxas cōmittere, a quo ſermōe datus eſt fabulæ locus, e nube ſcilicet equum uiro mixtum in monte editum eſt.

De Paſiphae.

Abulantur paſiphaen deperiſſe taurū in pratis errantē, dædalum uero ligneam uaccā fabricatū, in ea paſiphaen incluſiſſe. Sicq; deluſum taurū cū muliere habuiſſe rem, e qua natus ſit puer capite bouis cætera humo. quod cōmentum ego ne quaquā crediderim, primū enim diuerſæ formæ animātia ſeſe diligere natura nō dedit, ſic uti canis ſimix, lupus hyænx, bubalus elephāti cōmiſceri poſſit, diuerſæ enim ſunt ſpecies. Quis demū credat boui lignæ taurū coiuiſſe, occluſa in ea Paſiphae? Sed præ oibus abſurdum eſt, feminā cornutū fœtū ferre potuiſſe. Res proinde ita ſe habet. Aegrotabat ex genitalibus minos, curatusq; a pandione Athenieſi cū domū rediret, eū ſequutus eſt egregiæ formæ aduleſcēs taurus nomie, cuius amore capta Paſiphae, cū eo rem habuit, & filiū cōcepit. Minos ſubducta tēporis ratiōe, quo ex pudēdis cœperat laborare, filium ſuū nō eſſe, quod eo tēpore cum uxore nō decubaret, ex tauro etiā eum genitū eſſe, cognouit. pueri uitæ pepercit, quod liberorū ſuorū utiq; frater eſſet, ſed eū in mōtana loca ablegauit deſtinatū ad paſtorū ſeruitia, quē illoꝝ officia mirifice uexantē, miſſis aliquot ciuibus minos ad ſe adduci iuſſit, ſi ſpōte ſequeretur, ſolutū, ſin minus, uinctū. eā rem perſentiēs iuuenis ſeſe in tutiora mōtiū loca recepit, abactiſq; gregibus ibi agebat, maior iterū

hominū uis ad eum coercendū missa est. Ille tūc effosso
ingenti cauo se in eo cōmuniuit. ubi dum se ut plurimum
cōtinet, quādocunq; minoi noxius quispiā supplicio affi-
ciendus uidebatur, eo illū deturbabat. Cōtigit eo tēpore,
ut bello Theseus caperetur, missoq; & ipsi ad cauū illud,
tanq̄ ad mortem certissimā, ariadna clanculum gladium
subministravit, quo Theseus minotaurū cōfecit.

De Actæone.

VVLgatum est actæona ab suis canibus uoratū fuisse,
quæ res utiq; falsa est, cum dominos suos plurimū dili-
gant canes, uenaticiq; in uniuersum omnibus hominibus
blādiantur. Additur fabulæ, a diana in ceruū cōmutatū,
a canibus eum fuisse discerptū, quæ potestas dianæ non
uidetur concedenda in re impossibili, ut homo ceruus, &
ceruus homo fieri possit, cōmēti autem talia sunt poetæ,
quo uulgus hæc audiens, deos magis uereretur. Verum
quidem id est. Actæon uir arcadius uenationi deditus
magnā uim canum nutriebat, agebatq; plerūq; in mon-
tibus, seria negotia susq; deq; faciens (ea enim tempestate
homines per se nō seruorum opera suas res tractabant.)
Erant aliquot negociatores actæoni, sed hi proprios a-
gros colentes, & opum & operum suorum abundantia
cōmissa negotia uix curabant, dum ita res domestica ne-
gligitur, & uenatio sola ei curæ est, breui actæonis opes
cōminutæ sunt, ut omnium rerum indigentia laboraret.
Illud proinde homines ei obiiciebant. Miser Actæon, te
tui canes deuorarunt, quemadmodū & de scortatoribus
dici solet eos a Scortis deglutitos esse, idem & Actæoni
contigit.

De equis Diomedis.

Ridiculum certe, quod aiunt ab equis Diomedis homines edi solitos, cum animal huiusmodi ordeo & feno, nō autem humana carne uesci ex animo soleat. Verū quippe est, uetusto illo tēpore, homines suis manibus & opes & uitæ necessaria solitos parare, præcipue agroꝝ cultu, Diomedes uero soli equorum curæ intentus, ut eos aleret non sua tantum, sed & multorum hominū rem absumpsit. Amici itaq; eos equos hominiuoras nuncupabant, qua ex re conficta est fabula.

De Orione.

EX Ioue Neptuno & Mercurio ita natus est Orion. Mirifica excipiendi hospites liberalitate cōmendatus est in Tanagra Boeotiæ Hyrieus Neptuni & Alciones filius (ea autē erat una ex Athlantis filiabus) adeo ut nōnunq̄ & deos inuitauerit. Iupiter certe Neptunus & Mercurius laute & magnifice apud eum accepti, laudata illius liberalitate hortati sunt, ut aliquid ab se optaret. nulli huic erant liberi, idcirco filium a diis petiit. Dei, bouis qui in sacrificio sibi factō maētatus fuerat, corio apprehēso, effuderunt in illud semen, admonuerūtq; uti terra operiretur exactisq; decem mensibus tunc demum extrahi. eo tempore genitus est Vrion, sic primo uocatus, quod dei genitalē urinam effudissent, deinceps honestiori nomine Orion. Hic olim cum in uenatione Dianæ uim afferre conatus esset, indignata dea Scorpionem e terra emisit, qui uulnere secundum talum eum extinxit, Iupiter tunc miseratione motus, eum in syderum ordinem retulit.

De hominibus ex satiatione editis.

FAMA est cadmum necata apud Lernam serpente, illius

De Capmo. Diony.
& sicut or. ml. 387.

dentes in regione sua conseruisse, unde armati prodierint
 homines, quod si uerum fuerit, quis nō huiusmodi semē/
 tem ommissis aliis libēter fecerit: ueritas autem hæc est.
 Cadmus e Phœnicia, postq̄ de regno cum Phœnicie fra/
 tre decertauit, thebas se contulit, preciosa multa, ut regē
 decuit, & præcipue Elephantorū dentes secum afferens,
 erat eo tempore Thebanorum rex draco e Marte geni/
 tus, quo obrūcato regnum cadmus inuasit nec id æquo
 animo & filii & amici draconis passi sunt, sed cum in cō/
 tentione inferiores fuissent, ablatis cadmi thesauris cum
 Elephantinis dentibus in ea loca se receperūt, quæ inferrē
 do in cadmū bello opportuna existimarēt, diuersa aut ea
 fuerūt, quidā in atticam, nōnulli in Peloponesum, aliqui
 in Phocida, cæteri ad locrenses appulerūt. e quibus oībus
 locis factō impetu infestissime cum Thebanis depugna/
 bant. Quoniā uero raptis e boreis dētibus, qui penes cad/
 mum erāt, illi aufugerāt, frequēs hic erat Thebanorum
 sermo. Cadmū confecto dracone tot calamitates ciuibus
 suis inuexisse, cū ex eius dētibus producti multi & strenui
 uiri secum depugnarēt, cui rei fabula adficta est.

De Sphinge.

VVLgatū est Cadmeiam Sphigem mōstruosam belluā
 corpus caninū, adulescētulæ faciem & caput, alas autē in/
 star auium habuisse, humana etiā uoce, degentē in monte
 Sphicio, ænigma aliquod prætereūtibus ciuibus propo/
 suisse, q̄bus illud aperire nescientibus ab ea mors parata
 elset, oedipo aut datum ænigma soluēte, eam sese torquē
 tem cōfecisse. primū nō digna fide & præter naturā talis
 est forma, ut nullo pacto fieri possit, demum solutionem
 ænigmatis ignorantes ab ea interfici, nonne puerile est?

Eras: ch. 2: n. 3 & 9:
 In 70 Georgii in trage
 dia r. h. Oedipus
 Solentur,
 Oedipus. Si 780. Var
 moed. R. 1785. Eras.
 V. sup.
 Atargis valla traluz
 Sphidi dicit Oedipus
 M. 858. Oedipus. 6.
 Sphio: fa. 102. var. 7.

De Sphinge. Huiusmodi sit
 Sphinge uolunt plures, pedibus stera, fronte pilla.

Ther. in an: At: 1: N. 2. Dany sum in Oedipus.

Ineptum etiam est dicere Thebanos hanc feram tolerasse, quod ciuibus minime inuenta, hostes in uniuersum arreptos deuoraret. Sed quid uerum sit uideamus. Cadmus cum ei esset uxor Amazonia Sphinx nomine Thebas uenit, interfectoq; dracone rege, eius inuasit regnum, defunctiq; regis sororem Harmoniam in secundam duxit uxorem, qua de re indignata Sphinx sollicitatis quam plurimis ciuibus, uti secum secederent, ablatis mariti thesauris, abducto etiam cane quem summam uelocitatis ex Phoenicia secum Cadmus duxerat Sphicium montem, quem diximus occupauit, indeq; marito bellum inferrebat, & continuis insidiis late omnia populabat. appellant autem insidia anigmata a Thebanis, qui uulgo tunc illud dictitabant. Sphinx summa uigilantia facto anigmate nos discerpit, nec quispiam anigma illud potest detegere. Cadmus igitur proposito ingenti premio inuitauit eos qui Sphiga conficere auderent, uenitq; e Corintho Oedipus bellicae rei peritus, secum habens equum magnae celeritatis, sumptisq; comilitonibus aliquot Thebanis, noctu in montem inuasit, Sphingaq; interfecit, ab hac re, artificiose elaborata est fabula.

De Vulpe.

TELMESIA Vulpes Cadmeios homines rapuisse, eosq; demum comedisse dicitur, quod absurdum est, cum terrestre nullum animal hominem rapere & auferre possit, ne dum Vulpes pusilla & ibecillis belua, huiusmodi autem res fuit. Erat Thebis formae & probitatis egregiae uir quidam uulpes nomine, calliditate etiam cunctos ciues suos superabat. proinde rex uenit ne sibi insidiae tenderent, eum urbe pellit, qui prius coacta militum manu, caeterorumq; quos mulieribus ad se pellexerat, montem nomine Telmesium occupauit, unde facto impetu

hanc insidiam tangit Sphix

Thebanorum bona diripiebat, passim tunc dicebat' uul/
pes nos depredata sese aufert. Venit tandem Thebanis
auxilio Atheniensis cephalus, qui uulpem interfecit eius/
q; exercitum e loco illo deturbauit.

De Niobe.

AIunt Niobem uiuentem, lapideã ad sepulchrũ filiorum
factam fuisse. Leuitatis certe summæ erit, qui crediderit e
lapide hominem, ex hominibus lapides fieri posse. Illud
quidem non negandũ, Nioben mortuis filiis sibi exculpi
curasse imaginem lapideam, quæ in illorum sepulchrum
erecta sit, nosq; eam sic positam uidimus.

De Lingeo.

FALsum omnino est Lingeæ obtutu suo subterranea pe/
netrasse. hinc autẽ hoc fictum est, quod Lingeus primus
in terræ latebris æs argentũ & huiusmodi alia perscruta/
ri coepit, Idq; dum facit lucernas in caua terræ apportas,
eis ibi relictis in lucem æs & ferrum reportabat. Idcirco
illud iactatum est. Lingeum quæ sub terra sunt inspicere,
illucq; se immergentem, argentum colligere.

De Cæneo.

CAEneũ nullo uulnere ledi potuisse, nullus sanæ mentis
crediderit, cum humana corpora ferro neutiq; possint re/
sistere, Verum quidem est Cæneum Thesalum rei belli/
cæ gnarissimũ fuisse, & in depugnando magnæ fuisse cal/
liditatis, & sæpius confertis manibus semper inuiolatum
discessisse. In pugna etiam lapitharum contra centauros,
ab his cõfossus non est, sed facto impetu cum agmina/
tim eum inuasissent, oppressus est. sicq; diem obiit. Re/
portantes autem eius cadauer lapithæ, cum uiderent cor/
pus integrum, distitabant. Cæneus donec uixit uulnerari
haud

potuit, & sine uulnere mortuus est.

De Cygno.

IN Colonis de Cygno itidem dicitur: quod nullo uulnere offendi potuerit, fuit enim uero bellicæ rei sciētissimus, in Troiano autē bello Achillis lapide nō telo oppressus est, unde qui cadauer sine uulnere uiderāt, Cygnum uulneri nō fuisse obnoxium dixerunt. Itaq; fama in uulgu abijt. Accedit ueluti in testimoniū nostrum, quod pariter Aiax Telamonius uulnera non passus fuisse dicit, cum nō aliena ui, sed suo sibi gladio mors inflicta sit.

De Dædalo & Icaro.

TRAdditum est Dædalū & eius filium Icarum ob facinus quoddā a Minoe carceri inclusos, amboq; adglutinitis sibi alis custodiam euasisse. Hebetis certe sensus erit, qui facticiis pennis homines uolucres fieri crediderit, hic quidē fabula orta est. Dædalus & Icarus e carcere per fenestrā se demittētes, cymbā ingressi in mare enauigarūt, minos, naues quæ eos psequerentur, misit. Id illi pſentientes uehemētioribus adiuti uentis, euolātes, id est citissimo prouecti cursu, hostium naues euitarūt. ipseq; Dædalus incolumis littus appulit, Icarus uero mersus est, a quo Icario mari factum est nomen, eiectum demum a fluctibus pater sepulchro condidit.

De Atalanta & Melanione.

IN Leonem & Leænam mutatos esse Atalantā & Melanionem traddūt, uerum quippe est. Cum ii uenatū iuisſent, Melanionem precibus exorasse, uti Atalanta in re uenerea sibi absentiret, ob idq; proximā speluncam aduisſe, ubi forte erat Leonis & Leænæ cubile, quī humana uoce excitati exeunt, Atalantāq; & Melanionem appre-

B

henfos deuorant, progressiq; ulterius, cum a uenationis sociis uiderent, ut sunt faciles in timore ad credendū homines, existimarunt ii Melanionem & Atalantam in huiusmodi feras mutatos esse. redeuntescq; in urbem, famam hanc passim uulgarunt.

De Callistone.

SIMilis propemodū est de Callistone fabula eam scilicet interuenandū in ursam commutatā fuisse. id certe non negandum, eam uenationis gratia montē inscēdisse, ubi immanis ursa ei se obtulit, & mortem consciuit, socios autē diligenter eam perquisiuisse, donec ad ursæ cauum peruenerint, unde puella non inuenta, cum hac opinione recesserunt, ut ursam factam dixerint.

De Europa.

EVropa Phœnicis filia tauro per mare uecta (ut aiūt) ex tyro in cretā deuenit. Mihi id certū est neq; tauri nec equi esse tantū pelagus pertransire, nō etiam credi par est, puellam ausam atrocem taurū inscendere. Si uero Iouis uoluntate transferēda erat Europa, nonne cōmodiori uectione id fieri potuit? Ita certe res contigit, uir Gnosius taurus nomine cum tyriis bellum gerebat, raptisq; puellis cō pluribus, inter quas regis filia erat Europa, tādē discessit. Vulgo proinde dicebatur. Europam regis habēs taurus abiit, unde conficta est fabula.

De Ligneo equo & Troia.

CANtatissimū est Ligneo equo inclusos achiuos urbem Iliion diruisse, nec hoc cæteris minus fabulosum est. ita enim est factū. Construxerāt Græci molem Ligneā instar equi, quæ magnitudine, portarū Iliensium fastigia superaret, ne intra urbem ob altitudinē trahi posset. Cōfederāt

Græcorum duces in loco insidiis opportuno secus urbē,
nec longe reliquus exercitus aberat, cū transfugæ in mo-
rem a Troianis receptus Sinon eis psuadet, uti machinā
illam in urbē susciperēt, anteq̄ superuenirēt Græci. huius
consilio portas demoliunt, equumq; lignum admittūt,
demum cum ociosi conuiuuis indulgrent, ecce tibi facto
impetu Græci nobilissimā urbē & inuadūt & populant

De Aeolo.

VENTORꝝ regē Aeolū Vlyysi dedisse utribus inclusos uē-
tos, unicuiq; impossibile uideri arbitror. Illud aut̄ uero si-
milis est, syderalis sciētiae peritū Aeolum, certa tēpora
Vlyysi indicasse, qbus uehemētiores uēti insurgerēt. Fa-
ma etiā est eius urbem aheneo muro munitā fuisse, quod
armatos hoīes (ut reor) ad eam custodiendā disposuerit.

De Hesperidibus.

HESperidū poma aurea, quorū arbor a dracone custo-
diretur, eo deuicto rapuisse Hercules, ideo dicitur. Erat
Hesperus uir Milesius, habitās in Caria, cuius filiae duæ,
Hespides uocabant, habebat is Hesperus uenustissimas
& plurimi fructus oues, quales & nūc sūt Milesiæ, aureæ
uero dicebant, quod iter mortales auro nil pulchrius ha-
beatur, ee autē pulcherrimæ fuerint, mala aut̄ apud græ-
cos & poma & oues pariter dicunt. Hūc gregē secundū
mare pascentē auertit Hercules, & nauibus suis imposuit
pastorē etiā draconē noīe, itidē abduxit, mortuus tūc erat
Hesperus, supstitēsq; erāt filiae. Igitur illud passim dictū.
Vidimus aurea mala, quæ Hercules ab Hesperidibus cu-
stode dracone interfecto, auertit, & hinc orta est fabula.

De Cotto & Briareo.

DE his uulgatū est, quod centū manus habuerint, quod

*ing. ena: 4. f. 20:
Hesperidibus in.*

*Hæmiler. Vir gregis domax
Draconem. Hæmiler
austerius. Hæmiler
Hæmiler. Hæmiler
Hæmiler. Hæmiler
Sindus in Hæmiler.*

certe uanum est. Veritas autem est huiusmodi. Ciuitati
quam inhabitabant erat nomen Centimania, in ea, quæ
nunc Orestias dicitur, dicebant idcirco homines Cottus
Briareus & Gyges Centimani in deorum gratiã Titanas
ex Olympo deturbarunt.

De Scylla.

traf. p. 1. r. 5. & 5. Ho-mo:
dyf. p. 1. r. 10. r. 8:

Col. li. 8. r. 3:
D. Scylla: V. 3:
D. Scylla: V. 3:
D. Scylla: V. 3:
D. Scylla: V. 3:

SCYLLam apud Tyrenos dicunt 'fuisse feram quandam
foeminae forma usq; ad umbilicũ, indeq; deorsum uersus
agnata ei fuisse canina capita, reliquo corpore serpentem
fuisse. Demetiã oino summã erit, qui similitẽ speciẽ tanq̃
ueram animo pceperit. hinc autẽ figmentũ sequutũ est.
Tyrenorũ iusulæ erant, ex quibus prædones loca om̃ia
Siciliæ finitima, Sinũ etiam Ioniũ diripiebant, Erat eorũ
triremis quaedam nomine scylla, quæ summã uelocitatis
discurrens p̃tereuntes naues depredabat, sibiq; inde para-
bat comẽatus, ideoq; multis notissia erat, hãc nauẽ Vlys-
ses uehemẽti & cõtino uento adiutus euasit, narrauitq;
postea inter alia Alcinoo Corcyræo, qua arte, & quo ad-
iumento Scyllam effugisset, eiusq; formã regi descripsit,
unde fabulam confixerũt.

De Dædalo .

IMAGINES a Dædalo exculptas per se iuisse, ego utpote
impossibilẽ rem nunq̃ credideri. Compertũ autẽ est, statu-
arios eo tpe & illos qui uarias imagines effingebãt, iũctis
pedibus opera sua consistere fecisse. Dædalus autẽ uno pe-
de progressas formabat, hinc plurimi dicebãt, Dædali si-
mulacra p̃grediẽtia facta sunt, nũ ut aliorũ stãtia, quin &
nunc frequẽter dicimus, pictos esse homines pugnantes,
currẽtes equos, & naues in mari periclitantes

De Phineo .

is. li. 1. de na. deort.
Eaze zpa q̃mũ factus
aut fũ p̃chete un. l.
Nily chimãq.

PHineo Harpyias maxime infestas fuisse fama est, quæ
feræ uolucres ex eius mensa epulas solitæ sint diripere,
res autem hæc contigit. Phineus Pœoniæ rex ob senectū
tem oculorum usum amisit, mares huic liberi perierant,
Fœminæ autem duæ Pyria & Erasia domesticā penum,
quæ patris erat, identidē cōminuebant, ut passim homi/
nes dicerēt infelicem Phineum cui Harpyiæ res, ad eius
uictū paratas, deperderēt. E uicina autem urbe uenerunt
Zethus & Calais filii Boreæ hominis in urbe sua haud
ignobilis, miseratq; Phinei calamitatē filias urbe eiece/
runt, coactisq; rebus, quæ dispersæ fuerant, earum curā
destinauerūt procuratori, qui erat ex terra Thracia.

De metra.

ERisichthonis filiā Metram ex genitoris uolūtate in ua/
rias formas se mutasse aiunt, rem utiq; ridiculam, adule/
scentulam enim nunc bouem, nunc canem uel auem fieri
posse, quis credat: ita certe se habet res. Erisichthon erat
uir Thesalus, qui dilapidatis bonis, ad summā uenerat
indigētiam, huius filiā formosam & elegantē, q̄squis uel
semel uiderat, deperibat, argento ea tēpestate fœminæ ui/
ris nō cōciliabantur, proinde aliquis equos, boues alius,
uel oues, uel quod aliud magis Metram oblectasset, do/
nabat. Thesalorū inde hic erat sermo, cum Erisichtho/
nis opes auctas uiderent, ex Metra patri equi, boues &
alia fiunt, sicq; fabula facta est.

De Geryone.

CVM nulli corpori natura dederit tria capita, Geryonē
tricipitem fuisse, non possumus credere, tale autē est hoc.
Ciuitas est in Euxino Ponto tricipitia nūcupata, ubi Ge/
ryon inter suos ciues & diuitiis & aliis artibus egregium

fibi nomen parauerat. habebat inter alias opes, bouum ar-
menta non parua digna admiratione, quæ ut inuaderet
Hercules Geryonem interfecit. dum igitur abduceretur
boues omnibus admirationē iniiciebant. Erant mediocri
magnitudine, a capite etiam usq; ad lumbos nō multum
spacii protēdebatur, simæ & sine cornibus, ossibus uero
prægrandibus & latis erant, has curiose inspicientibus
hominibus nonnulli dicebāt. præda hæc ab Hercule ar-
repta est tricipiti Geryoni. Hinc multi crediderunt illum
habuisse tria capita.

De Glaucō Sisyphi.

HVNC fama est ab equis deuoratum fuisse, ideo quod
equestris rei studiosissimus, dum negligit administratio-
nem domesticam, indiesq; sumptus sumptibus addit, ad
extremū usq; eius opes attritæ sunt.

De Glaucō minois.

NON sine risu referri potest, Glaucum ex melle mor-
tuum Polyidi medici ingenio reuixisse, qui Argiuis cum
olim draconem draconi mortuo apposita herba ad uitā
eum reuocasse uidisset, eadem a minoe in filii sepulchrū
demissus, Glaucū uitæ restituerit. hæc autem res nunq̃ a
natura fit, quod uero dicitur huiusmodi est. Glaucō ex po-
tu mellis uexato plurimū bilis commotū est, adeo ut ani-
mi defectum incurreret, accersiti idcirco multi medici, nec
sine mercede, tūc Polyidus recordatus herbæ, cuius usum
didicerat a medico, cui erat draconis nomen, ea Glaucum
ad pristinam ualitudinē recuperauit. Vulgo inde dictū,
Glaucum ex melle mortuum a Polyido uitæ restitutum
fuisse.

De Glaucō marino.

CELEbratus est et Glaucus, qui esu cuiusdam herbæ im/
mortalis factus, nūc etiam in mari uiuat: mirum certe est
hanc herbam nulli alii, præter Glaucum adinuentā esse,
hominēq; aut terrestre aliud animal in aquis uitam posse
traducere, illinc quidem hoc fictū est. Erat piscator Glau/
cus ex urbe Anthedone, maxime peritus natationis, ut
omnes secum contententes facile superaret. Hic olim in
cuium suorum cōspectu, cum in portu se natando exer/
ceret, clanculum in locum non bene notum longe enata/
uit, multosq; dies ignoratus est, postea natando reuersus
amicis percūctantibus, ubi interea uersatus fuisset, emen/
titus est totum illud tempus se in mari ægisse, ad hoc pi/
sces continuo captos seruabat, ut impedita tēpestatibus
piscatione, cum cæteri piscatores inopia piscium labora/
rent, sibi nunq̄ deessent. Proponebat tunc ciuibus, uti qui
sibi placerent, optarent pisces, se enim eos aprehēsurum,
quos autē petierāt, apportabat, Glaucum ideo marinū
uocitabāt, hic demum cum tēpestuoso mari natans op/
pressus fuisset, non redeuntē eum fabulati sunt homines
in mari degere, illicq; adhuc uiuere.

De Bellerophonte.

BELLerophonem Pegaso, qui equus pēnatus fuisse tra/
ditur, uectum fuisse mihi persuaderi non potest, neq; si
uolucrum omnium alas sibi equus summeret, iis tamen a
terra leuari posset, & si a natura tale olim animal editum
fuisset, nunc etiam eius species duraret. Equitem etiam il/
lum aiunt amifodari chimæram confecisse, erat uero fera
hæc, ut fama est,
Prima leo, postrema draco, media ipsa chimæra.
Nec desunt qui asserant huiusmodi belluam tricipitem

Uia: 2. f. 87.

Uia: 2. f. 87.

Uia: 2. f. 87.

fuisse, certe conuenit leonem pari cum cæteris nutri-
mento ali posse, mortalis uero naturæ animantia ignem
spirare summæ leuitatis est credere. cui etiam trium capi-
tum ius potius esset in ipsum corpus, libenter sciuerim.
Sed reiectis mendaciis hoc euenit. Bellerophontes erat
Phrygius oriundus Coryntho elegans & honestus uir.
Is longa naui parata, maritima omnia loca uastabat, no-
men autem naui indiderat, pegasus, ueluti etiam nūc sin-
gulis nauibus sua sunt nomina, uerisimilius autem est sic
nauem appellatam esse, q̄ equum. erat eodem tempore
Amisodarus rex ad Xanthum fluuiū, cui adiacebat præ-
altus mons Telmissus, qui duabus semitis ab urbe, tertia
autem a Caria adiri poterat, cæterum præceps & iacces-
sibilis, in earum medio hiatus quidam terræ flammæ ex-
halabat, iuxta hūc erat mons alter chymæra nomine, tūc
autem (ut incolæ referunt) habitantiū accessum turbabat
primori parte leo, post tergum autē draco, qui maxime
pastoribus & iis qui lignatum ibant, erant molesti, huc
tandem appellens Bellerophontes montē facto igne pur-
gauit, Telmisso etiam conflagrante, itaq; feræ extinctæ
sunt. Idcirco ea loca habitantes iactitabāt Bellerophontē
illuc pegaso uectum Amisodari chimarā confecisse. Sic-
q; res in fabulam transiit.

De Pelope.

Æque fabulosum est, & quod simili ratiōe refutari pos-
sit, equis alatis Pelopem Pisam uenisse, Oenomai filiam
Hippodamiam sibi in matrimoniū asserētem, non enim
pater huiusmodi uolucres equos intuitus Hippodamiā
Pelopis currum inscendere permisisset, potius dicendum
Pelopē nauī uectum fuisse, in qua alati equi depicti essēt,

raptaq; puella enauigasse, unde fabulæ datus est locus.

De Phryxo & Helle.

INDICAVIT aries (ut aiunt) Phrixo patrem Athamantem decreuisse, eum in sacrificio mactare, qui sorore Helle accita ambo arietem infederūt, ab eoq; per mare in Euxinū Pontum deportati sunt. Res omnino ultra fidem hominum, arietem hominibus duobus onustum instar navis magnū mare tranatafse, ieiunosq; omnes totum illud iter confecisse, cum nullibi eis cibaria uel potus preberi possent. Addunt Phrixum arietis seruatoris sui ab se mactati pellem ætæ dono dedisse in hoc scilicet, ut illius filia sibi desponaret, Colchorū autem regem fuisse Aetam apud quos rarissimæ uidebantur pelles, qui eo munere delentus, filiam qua multos dignatus nō fuerat, Phrixo desposauerit. Ne uero rei uilitas risum possit excitare subiungunt nōnulli, pellem eam auream fuisse, qualem proculdubio regem ab homine peregrino capere haud decebat, ob hanc pellem demum (ut multi sentiunt) Iason & Græciæ q̄plures heroes in Colchos uecti sunt, ea nauī q̄ Argo dicebat. At ingratisissimus iudicari posset Phrixus, qui eum arietem, cuius consilio & opera seruatus sit, interfecerit, cuius pellis etiam si pulcherrima fuerit, uix credi potest eius gratia robur & florem Græciæ tempestuosum iter suscepisse. Sed figmēta hæc illinc orta sunt. Præerat Athamas copiis Græcorum in Phrygia, cuius erat quæstor multarum opum & magnæ apud se autoritatis nomine aries. Is cum ab Athamante mortem Phrixo imminere pensisisset, periculum Phrixo indicat, qui protinus opes q̄plures paratæ nauī imponit, uocatq; sociam Pelopis matrem Eonem nomine, ea ex thesauris suis sta-

tuam conflauerat. Simul igitur aries, Phrixus, Helle & eo facta uelificatione abierūt. Inter nauigandum cōtracta ualitudine Helle periit, a qua Hellesponto nomē factum est. Illi ad Pharon peruenerunt, illicq; parauerūt sibi domicilia. Phrixus Aetæ Colchorum regis filiam in uxorem duxit, in quo matrimonio (ut mos est,) socero dedit munera, non arietinam pellem: sed Eonis auream statuā, idq; certissimū est.

De filiabus Phorcynis.

NON sine multo risu inueteratā huiusmodi fabulā possumus referre, quē admodum scilicet Phorcynis tres erāt filiaē, quæ omnes unico oculo per uices utebantur, cui uero eius usus contigerat, ea illum capiti suo affigebat, & sic eo usa per manus deinceps sororibus tradebat, quæ pariter eo fruebantur. clanculū autem eas adortus Perseus cum pascu suspensū eam a tergo occupasset, penes quam oculus erat, stricto gladio omnibus mortem minatus est, ni gorgonis sedem sibi indicassent, qua cognita & ei capite adempto in aera euolauit, & illo obiecto Polydectā in lapidem conuertit. Id omnino puerile est mortui capitis aspectu uiuentem hominem lapidescere, quam enim uim mortui æstimare possumus? quod uero factum est dicemus. Erat Phorcyn uir Cyrenæus, Cyrenæi autē e genere sunt Aethiopum, & incolūt Cyrenen insulam disiunctā ab Herculeis columnis, occupantq; Libyæ partem ad flumen Aunonis non longe a Carthagine, nec eorum opes tenues sunt. Is Phorcyn cum Herculeis columnis, quæ tres sunt imperitaret, auream statuam mineruæ conflari fecit, magnitudinis quattuor cubitorum, uocant autem Cyrenæi mineruam gorgonen, sicuti dianā Thraces ben

dian, Cretenses Dictynā, Lacedemonii Vpin, anteq̄ uero
ea in templo erigeretur statua, moritur Phorcyn, relin/
quitq; filias tres Eurialen, Sthenonem & Medusam, quæ
in cœlibatu uiuētes diuisis paternis bonis, unaquæq; uni
insulæ dominabatur, Gorgonen autem neq; consecrare,
non etiam distrahere placuit. Sed per certas uices ab illis
ueluti thesaurus deposita seruabatur. Earum patri ualde
carus uir quidam & honestus & probus, fuerat * quo in
plurimis negociis ueluti oculo puellæ utebantur. Perseus
interea ex Argo pfugus, potēs & strenuus in re nautica,
maritima loca deprædabat. is persentiens de aurea Gor/
gone, quæ magni precii non uirorum sed fœminarū ope/
ra seruaretur, factis insidiis ex portu cœpit demum om/
nia ea loca, quæ inter Cyrenen & Sardiniam posita sunt,
discurrere, donec oculum apprehendit, certior autem in
illis locis factus erat, nihil esse quod puellis posset arripe/
re, præter Gorgonen, quæ multo auro constructa esset.
Adulescētulæ igitur cum amplius oculo suo per uices (ut
diximus) non uterentur, in unum cōuenerunt, & mutuo
se insimulabāt, oculum suppressi. Interconsultandū ma/
gno clamore eas attonitas inuadit Perseus, aitq; se habe/
re oculum quem quærerent, neq; illis redditū iri, nisi in/
dicent ubi sit Gorgo, addit insuper mortis minas non id
faciētibus. Euriale & Stheno indicant, Medusam, quæ id
facere noluerat interficit, & sororibus oculum reddit. Ac/
ceptam autem Gorgonen cum disiecisset, caput integrū
seruauit, illudq; reponens in sua trireni, Gorgonis nomen
naui indidit, hac loca q̄ plurima circūuectus ingentem pe/
cuniam undiq; extorquebat, si qui autem sibi nō paruif/
sent, confestim interficiebātur, appulit tandē & ad Seriz

phios, qui ad resistendum cum se cogent, superuenit statim Perseus, unde illi facta fuga Seriphon deserebant. cum uero iterum uenisset Perseus ad exactiōem, in forum accedens homines rarissimos, lapides autem prægrandes ad hominis magnitudinē multos offendit. cæteris proinde insularis, cum tardiores essent in exoluenda pecunia Perseus dicebat, cauete ne sicut Seriphii, uisa Gorgone lapides facti sunt, idem uobis eueniat.

De Amazonibus.

AMAZONUM fama inde orta est. Erant non feminæ sed uiri barbari, qui tunicis talaribus incedebant thersarum more, comam autē mitris colligebant, nec barbam crescere patiebantur, idcirco cæteri milites, eos feminas nuncupabant, ingenua uero erat eis egregia fortitudo, sicuti igitur ætate nostra muliebrem militiam nullibi uidemus, ita nec olim fuisse credi par est.

De Orpheo.

NVGAE omnino sunt, Orpheum fidibus canentē feras, uolucres, & siluas sequutas fuisse, quod inde arbitror uulgatum, Furentes Bacchæ in pieria pecorū pascua turbabant, aliaque multa temere committebant, demum amoenitate montis allectæ plurimū temporis ibi agebant, qua mora ciues uereri cœperunt, ne aliquid perperam feminæ illæ molirentur, exoraruntque Orpheum uti aliqua arte e monte illas deduceret, Is cum Bacchi sacrificia instituisset suauitate cantus Bacchas secū duxit, quæ cum prius ferulas gestarent, e monte uenientes prægrandes arborum ramos arripuerunt ut e longinquo uidentibus preberent speciem descendentium arborū, idcirco passim dicebatur, Orpheus citharæ sono e monte syluam deducit. itaque fabula

bula facta est.

De Pandora.

VIX aures patiuntur, quod tradditum est, eluto additis certis rebus confictam fuisse Pandoram, mihi pro certo est eam fuisse Græcam prædiuitem sceminā, quæ si quādo uenustiore se uolebat ostendere, ornādi causā ad cæteros fucos adhibebat linimēta quædā ex terra. Hæc autem res t̄tera in uanum uersa est sermonem.

De gente Melia.

PRImæuam quandam gentem e Fraxino fuisse penitus reiiciendum est, sed melii uiri & Meliæ nuncupabantur sceminæ, quemadmodum nunc Græci Hellenes & Iones ab Helleno & Iono scilicet authore, ferreas etiā & Acneas gentes nunq̄ fuisse, credi debet.

De Hercule.

HVNC aiunt folia quædam olim gestasse, quæ si quis male prudens homo inspexerit, afflata fuisse uideantur. quod inde dictum est.

De Ceto.

DE Ceto illud tradditū est, quod e mari ad Troianā urbem enatabat, acceptisq; illinc puellis reuertebatur, si uero hæc denegarentur, late eam regionem uastabat. Sed q̄s ificiat uanissimū esse filias a parētib⁹ suis exponi solitas. Erat autē potentissimus rex & plurimū ualens in re nautica, qui euersa maritima quadā palude in Asia, quæ Troianorum erat, eos compulit ad tributū solutionem, id autē eo tēpore nō pendebat argento, cum argenti usus solum in uasibus esset. Decreuit p̄inde rex ille, cui erat Cetonis nomē, quæsdā urbes sibi annuos equos dare, quæsdā uero uirgines puellas. eius autē nomē a barbaris inuersum est,

ut pro Cetone Cetū nūcupauerint. Adueniēte tributōrū
tēpore præsens aderat: & qui promissa denegasset, eorū
agros populabatur. appulit etiam Troiam, ubi forte for/
tuna erat Hercules cū Græco exercitu, hūc subito in Tro/
ianorū auxiliū cōducit rex Laomedon, nec mora facta est,
quin Ceton ductis copiis eos aggredere, sed a Laome/
donte & Hercule oppressus est. quo ex facto cōfinxerūt
fabulā.

De Hydra.

HY dram Lernæum anguem quinquaginta capitū fuisse,
fama est, unius tamē corporis, cui capite uno ablato duō
protinus ibidē subnascerent, cancrū autē ei laborāti auxi/
liari solitum, quæ si quis crederet, magna proculdubio le/
uitate se implicaret, cum res ita, ut referā, se habuerit, ha/
bitabant olim cūcti homines in pagis, quibus singulis sui
erant reges, cuiusmodi erat Lernus rex. Erat autē magni/
ficum & hominū frequētia honestū oppidū Mycenæ cui
Stenelus Persei filius imperabat. huic ut superiori cū Ler/
nus nollet parere, inter eos acre bellū inceptū est. habe/
bat Lernus in ditionis suæ finibus castellū, cui erat hydrae
nomē, huius præfidiū quinquaginta uiri obsidione dies
& noctes continuo premebant. aduenit & ad hāc expu/
gnationē Hercules ab Euristheo missus, Interim obsessi
in oppugnātes hostes incēdia, sagittas ex turri iaculabā/
tur. Si uero eorū quispiā ex uulnere cedebat a propugna/
tione, in eius, utpote strenuissimi, uicem duo succedebant.
Sed cū tantis hostiū uiribus Lernus nō sufficeret, conuer/
sus ad externa auxilia, aduocat Cancrū, id nomē fortis &
bellorū sciētissimi ducis, qui exercitu paratissimo simul cū
Lerno uirtutē Herculis facile sustinebat. Alteris autē auxi/
lio uenit Iolaus Iphicli filius nepos Herculis cū Theba

porum copiis, is iniecto incendio turrim Hydræ deiecit,
Posteaq; Hydra oppidū dirutū & hostes ab Hercule sūt
cæsi, quo ex opere cōflata est fabula de Hydra serpente.

De Cerbero.

VELuti Geryones, ita & Cerberus quod ex urbe tricipi-
tiā esset, triūm capitum fuisse dictus est, cum quidam ita
eum nonnunq̄ laudarent. Canis hic triceps & pulchritu-
dine & proceritate cōspicius est. Additum etiam fabulæ
Herculem ab inferis eum traxisse, ob hāc causam. Habe-
bat Geryones in custodiā suarū boum canes duos præ-
grandes & feroces, quorū uni Cerberus, alteri Orus erat
nomē, hūc Hercules ad urbē tricipitiā, dum armentū in-
vadit obrūcat, Cerberū cum bobus secū ducit. Eius pul-
chritudine affectus Mycenæus uir Molottus, cū ab Eu-
ristheo, quē petebat, canē impetrare nō posset, agit cum
boum pastoribus, uti canis in Laconico cauo iuxta tæna-
rum occludat, admittitq; ad eius coitum sceminas canes.
Interim Euristhei iussu, ut canē reperiret, cum Hercules
totā pagrasset Peloponesum, appulit tandē ad locū sibi
indicatū, & introgressus canem ex antro deduxit. ignari
autē homines dicebāt. Hercules per cauum illud ad orcū
descendēs, inde Cerberum ad superos duxit.

De Alcesti.

FRAGicum certe est argumentū, admeto imminentem
mortem Alcestin pro eo subiuisse. Hercule demum ab in-
feris eam ad suū admetū reduxisse, meus omnino sensus
est, eū q̄ semel mortuus sit, haud quāq̄ posse reuiuiscere.
sed omnis hic error illinc ortus est. Persequatur Acastus
Peliae filius sorores quod patrē interfecissent, nec eas po-
tuit assequi. Alcestis quidē apud Admetū qui ei sanguine

erat iunctus Pheras se cōtulit, cū & huc Acastus uenisset
Admetus ociose domi agēs, ei petēti Alcestin denegauit,
Ille ducto exercitu, quod precario impetrare nō potuerat
uiribus extorquere, simulq; iniuriā receptæ sororis ulcisci
conabat. Admetus interea cū urbe sociis primoribus ui-
ris sui exercitus, exisset, uiuens in manus hostiū deuenit, &
iam Acastus ei mortē parabat, cum Alcestis calamitatē
hanc Admeto opera sua auerti posse rata, sese acasto de-
dit, itaq; Admetus liberatur, id facinus tunc ita homines
commendabant, generosa Alcestis sponte pro Admeto
mortem subiuit, nec id contigit sicuti fabulatores cōmen-
ti sunt. Iisdem tēporibus forte Hercules secū ducens Dio-
medis equas per Thesaliam iter faciebat, & Admeti ho-
spicio usus est. Ex cuius luctu percipiens Alcestis infor-
tunium, eius recuperandæ causā Acastum inuadit, eius
exercitum profligat, hostiū spolia militibus suis partitur,
& Alcestin restituit Admeto. Aiebāt proinde multi, for-
tuito oblatus Hercules Alcestin a morte recuperauit.

De Zetho & Amphione.

ET ab aliis & ab Hesiodo traditū est, cytharæ cātū hos
Thebarū mœnia cōstruxisse, nec desunt qui musices tan-
tam uim credāt, ut lapides ea demulcti in mœnibus se cō-
posuerint, ammoto mēdacio ita cōtigit. Profecerāt mul-
tum hi duo citharœdi & premiis ad ostentandā artem su-
am inuitabant, argenti ea tempestate nō erat usus, admo-
niti autē sunt Amphionis iussu auditores, ut quisquis sese
uellet audire, is præberet operas in mœniū cōstructione,
non itaq; lapides allecti sono cōponebant, frequēs idcir-
co is erat sermo, lyræ beneficio murus exstructus est.

De Ione.

IOnem e femina in bouem mutatam, furiis agitantibus
ex argo mare in Aegyptum traiecisse, idcirco dicunt, qđ
Io argiuorę regis filia, cū a suis ciuibus Iunonis argiuę sa-
cerdotiū impetrasset, pręgnans facta, ciuium & parentis
iram timens urbe celsit, eam demum insequuti ciues, eo
in loco ubi eam occupauerāt uinciendam & custodiendā
curauerūt, illud aut uulgarunt furiatā uaccā in Aegyptū
ut ibi pareret, pfugisse. sicq; res in fabulam uersa est.

De Medea.

EX senioribus decoctis adulescentes a Medea fieri solitos
traditum est ex illo, Inuenit ea prima flores quibus &
candens & nigrum capillitium fieri posset, petentibusq;
in nigrum capillum canos identidem commutabat. Exco-
gitauit & prima lauacrum quoddam calidum, quo in oc-
culto utebatur, ne eius usus a medicis intelligeretur, nomē
rei erat decoctio. eo lauacro nitidiores & bonę habitudi-
nis reddebantur homines, unde qui ad huiusmodi rem li-
gna, lebetes, & ignem adhiberi uidebant, dicitabant ho-
mines ibi excoqui. Pelias aut ob senectutē & imbecillita-
tem lauacri uim cum pati non potuisset, mortuus est.

De Omphale.

INEPTum est credere huic Herculem in seruitio fuisse,
qui facile & illi & popularibus suis imperare potuisset.
illud quidem accidit. Omphale Iordani Lydorum regis
filia audita Herculis uirtute, in eius amorem incidit, nec
Hercules ad eam ueniens male reddidit uices, & ex eo cō-
pressu natus est filius Laomedes. in precium uoluptatis
instituit Hercules, ut penes Omphalem esset regni ad-
ministratio, non autem se dedit in mancipitium, ut demē-
tium est opinio.

De Cornu Amaltheæ.

FAMA est hoc Herculem secum deferre solitum, indeq; quæcunq; sibi libuissent exhiberi solita, & a tali re uera id dictū est, cōtulerat se in Boeotiā Hercules ad Iolaū nepotem suū, & cum esset in Thepessiis, in quoddā diuertit hospitium, ubi & elegans & iuuenis erat caupona Amalthea nomine, cuius delitiis allec^t Hercules plusculos dies cū ibi ageret, Iolaus iniquo animo id ferens, persensit feminā in cornu quodam reponere eam pecuniam quam a diuersoribus capiebat, indeq; callide ea sublata, quæ Herculi placebant emebantur, proinde qui in eodem erant diuersorio dictitabāt, ex cornu Amaltheæ Herculi parari quæcunq; uoluisset, indeq; est nata fabula.

De Hyacintho.

AMICLÆUS erat adulescens eximie pulchritudinis hyacinthus, hunc Apollo, hunc & Zephyrus uterq; uidit & incaluit, suisq; dotibus ambo ille sagittandi hic spirandi arte se ostentabant. Sed ab Apolline cantus & delitiæ, a Zephyro trepidatio & stridor ueniebāt. itaq; in dei amores concedit Hyacinthus, Zephyrum ingens ex Zelotypia indignatio & nocendi libido corripit. dabat se forte exercitationi puer, & ille ultionem meditabatur, & tanti mali minister aderat discus, qui ab adulescentulo missus, illius dolo repulsus est, sicq; Hyacinthus diem obiit, nec par uidebatur, e terra nullum tantæ cladis extare monumentu. ideoq; flos in locum iuuenis & eiusdem nominis editus est, addunt etiam nominis illius initia in foliis uideri descripta.

De Marfya.

RUSTICANUS uir Marfya ita subito euasit musicus, cum

olim tibiis uteretur minerua, & ex sua imagine, quã fons reddebat, conspexisset quantũ illæ uultus uenustatem deformarēt, eas protin⁹ abiecit, quæ collectæ sunt a Mar/sya, oriq; appositæ cum sonum multis gratissimum redderent, & passim diuinũ id munus laudaretur, mirifice eo sermone offendebatur Mar/syas, quippe qui uellet sui ingenii opus non diuinã uim nuncupari, audebatq; iam & musas & ipsum prouocare Apollinem. iactabat se haud uelle superuiuere, ni deus ab sese uictus esset, itaq; cõtigit, uictus enim pelle exutus est. & ego conspexi flumen in Phrygia Mar/syam nomine, quod fama est, e Mar/syæ sanguine fluere cœpisse.

De Phaone.

OMNE Phaonis studium erat in re nautica circa fretũ maritimum, eam uero artem tanta exercebat probitate, ut a nullo male audiret, nec a pauperioribus nulum exigere solebat, q̄ res admirationē & laudē sibi & apud les/bios & apud deã quã uocāt uenerē parauit, Ea uenus sese ætate senili dissimulans Phaonē cōpellat ad traiciendũ, ille festinãter eam excipit, transfretat nihilq; mercedis petit, tunc dea hominem sic promerita est, e sene iuuenem & summæ fecit pulchritudinis. hic demũ fuit ille Phaon, cuius causa amorem suum in luctum sappho cōuertit.

De Daphne.

LADonis fluminis amore tellus capta cumeo rem habuit, ex quo compressu Daphnen peperit, huius amore Pythius Apollo captus non destitit frequenter. flãmas suas puellæ indicare, sed frustra cum ei propositum esset uirginitatem seruare. Itaq; ui agere oportebat, iamq; fugi/enti puellæ instabat deus, cum illa matrem præ omnibus

orauit, uti sese reciperet seruaretq; incorruptā, nec mater
cessauit, filiaq; partē ad se traxit & arbor laurus iam sta-
bat. hāc amator deus occupans nihil a mutatione potu-
it defendere, iam manus occultabātur, iam caput frondi-
bus tegebat, traditū etiam est in Boeotiae antro tripod-
da haud rite sine lauro sisti posse.

De Iunone.

HABent Argiui Iunonis numen sibi præcipuū & tanq̄
tutelare eamq; ob rem solennia sacrificia in eius honorem
facturi illa utuntur pompa. Trahitur a bobus maxime
candidis plaustrum, in quo sacerdos ad templum usq; de-
uehitur. Illud autem est extra urbem. Cum igitur huius
celebritatis olim tempus adesset, institutioq; solita inter-
mitteretur: quod boues non haberent, sacerdos adulescē-
tibus filiis suis in bouum uicem adhibitis errorem qui com-
mittebatur correxit, bouumq; quod fuerat officium, cum
filios functos uideret, a Dea illius laboris mercedem in
templo precata est, quod autem datum est (ut aiunt) fuit
somnus, & cum eo illorum uitæ terminus iniectus est.

F I N I S.

Ad Lectorem.

ADmonendus es Lector quæpiã in hoc libello authoris
promisso non respondere, ueluti sunt Orionis, Marfyæ,
Daphnes, Hyacinthi & Phaonis narratiões, quæ diuer/
sam faciem ab operis argumēto habere uideant. Sed nec
id bonis ingeniis obesse dabat, cum & fabulis sua sit fides,
quã ignorare litterato uiro turpe sit. Boni proinde cõsu/
les & illa didicisse et præcipue nouissimũ illud de Argiua
sacerdote, quod nec illorum nec instituti operis speciem
aliquam refert, uel ob hoc saltem ut ueteris illius senten/
tiæ recordemur, malum non esse existimandũ quod sit
Diis immortalibbs uel natura pauentum omnium con/
stitutum.

IOANNIS CAMERTIS ORDINIS DIVI
Francisci, in Palæphatũ, per Angelũ Cospũ
in Latinum uersum/ Epigramma.

Quid lyra/ quæ reticet: portu quid condita puppis:
Tectaq; lux tenebris, utilitatis habent?
Vile latens fructus, uirtus nisi tendat in usum
Fine caret, fortis præmia miles habet.
Thebani Bacchum celebrant: Cereremq; Sicani,
In patriam hæc segetes: uina quod ille refert.
Hæc corpus recreant: mentem sed pascere dignum est/
Ima petit corpus: mens generosa polum.
Vnde Palæphatus hic prisco nõ uisus in æuo/
Tam subito Latias itq; reditq; manus?
Angelus hunc Cospus (uiuat modo plura daturus)
Transtulit, en gestit uerba latina loqui.

IOACHIMI VADIANI HELVETII POETAE

Laureati, in Idiotam Vatum detractorem:

Epigramma.

Qui Vatum nugas, pensataq; carmina uero
Inflatus rides: huc Idiota ueni.

Et lege quæ Latio nunc ore Palephatus edit
Quem uoluit Cospus Romula uera loqui.

Cospus Felsinæ decus & noua gloria terræ
Dum nitet & Græcis artibus & Latiis.

Inuenies certe/quo, si uelit Augur Apollo:
Et tenebris possis cernere mente diem.

Et turpes animi næuos, errataq; longæ
Inuidiæ: sensu uel remouere nouo.

Quod si nulla tibi poterit Medicina furorem
Demere, & hoc agitant astra maligna nefas,

Vt neq; Diuorum summa ornamenta Poetas
Nec dulces capias, suauiloquosq; iocos.

Et sterili semper ueris limine rerum
Quo nullus ueri commoda sudor habet.

Cessabis saltem buccas inflare popello,
Inq; modum fandi guttur abibit iners.

Fabula grandiloquos gremio fouet apta recessus
Et succum in uiridi cortice semper habet.

Seu de diuinis seu de terrestribus orta est
Causa decens, uerax fabula Vatis erit.

Hanc tua Lethæo stillantia lumina tabo:
Si non discernunt, culpa ferenda malo est.

Si uulgo ceues & uis te scire uideri
Vt tibi displiceas huc Idiota ueni.

Impressum Viennæ Pannoniæ opera Hieronymi
Victoris & Ioannis Singrenii Calcographor.
Impēsis uero Leonardi & Lucæ Alantsee
fratrum bibliopolarum . Ciuum
Viennensium , pridie Idus
Septēbris. ANno
M.D.XIII.
Regnante MAXImiliano. P. F. Aug.

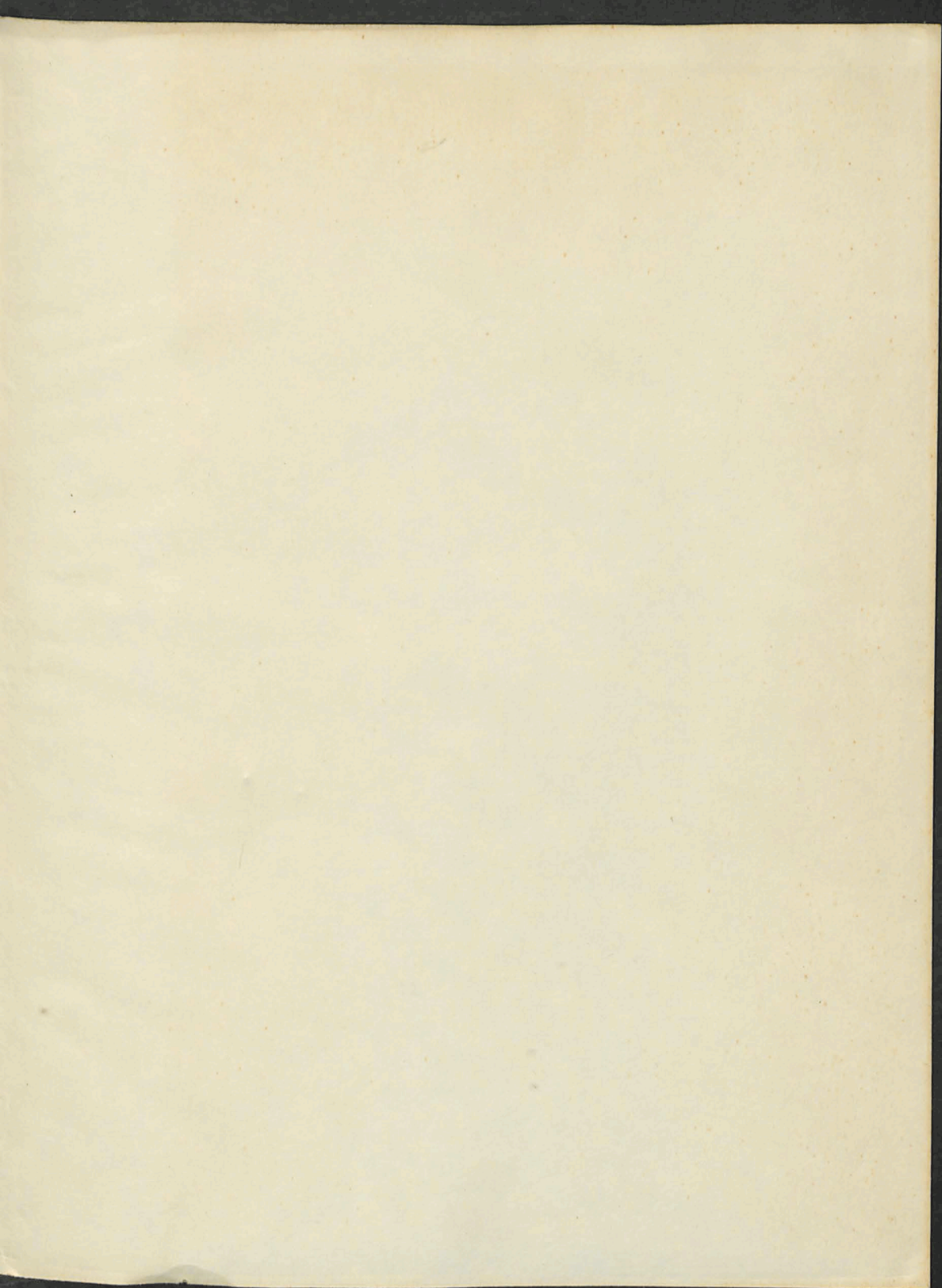
Visi omnia promulgata in
Sess. 25. An. 1562.
Ep. Innocentius Ann. 25.
die Martij 25.
Vigilia S. Ioh.

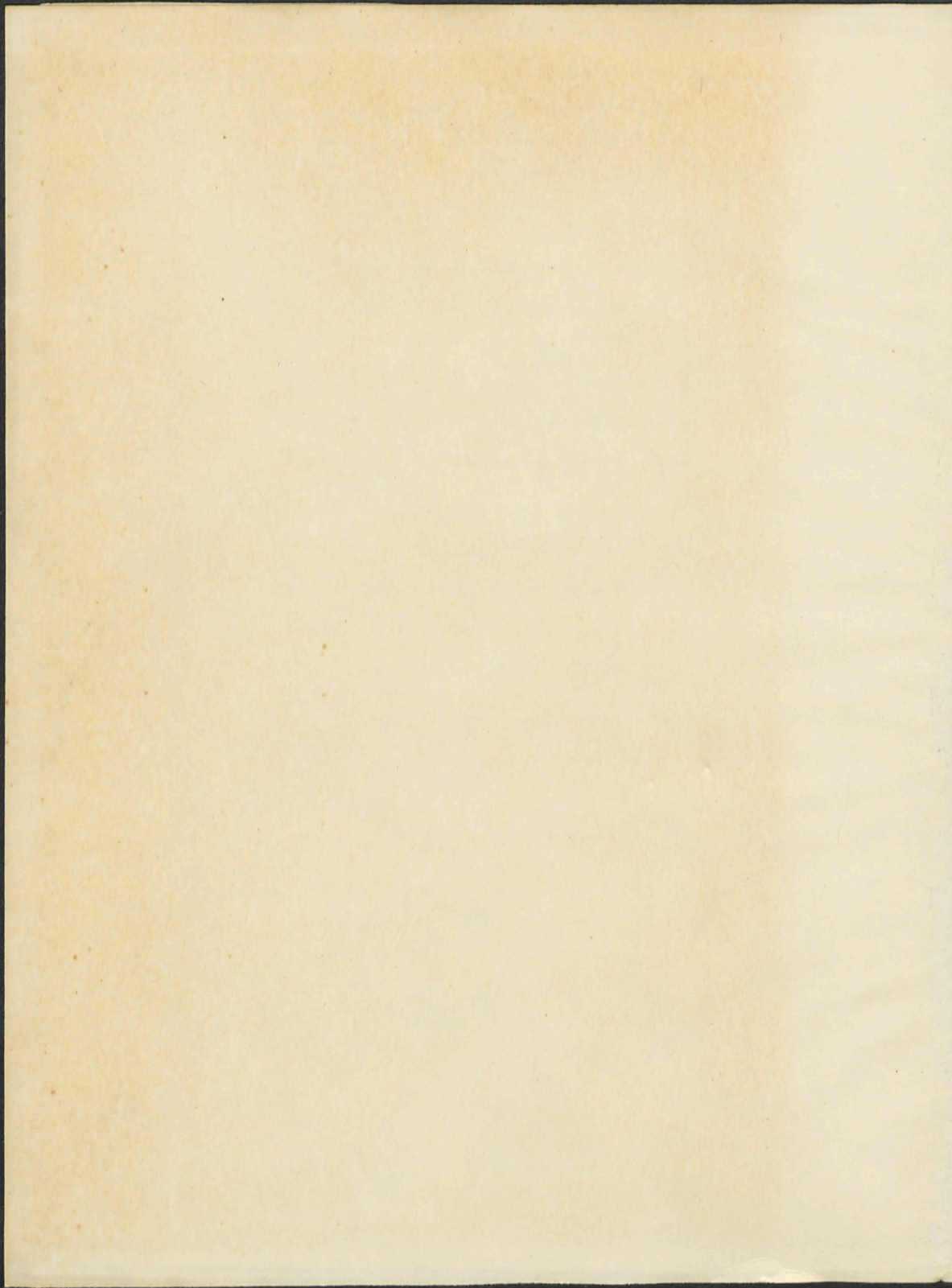
Et Misas, et Apollinem, et Corcoros
Tres videtur, Corcoros nominatus
Ar. dicitur, sunt matris gratia
Quisquis dicit autem Deum, hinc
Vno plures in domo, receptus, et
Tunc enim ad aditum Praesulem beatum et
Oratum invocatum ut ostendit
Iam Misas Hedukov Amata Plis
Iam p. 808. ostendimus. hinc plures
sordent, et ab eis Munda Ar. 808
Atque hoc plures sunt propterea
Tunc pro Hospicio, ut autem in
Praesulem et in Vienna dicitur.

T. 20

9720
9

OPRAWA WYKONANO

w pracowni konserwat.

Biblioteki „Osokineum“

Data 29.9.69 podpis Urajka

